

med et lignende Krav om et Tilskud paa 30 Kr. pr. Td. Land, saa vilde det, naar man med et rundt Tal anslaaer det besaaede Areal til $2\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. Land, betyde en Udgift for Statskassen af 75 Mill. Kr. aarlig. Man maa komme til dette Beløb, hvis man vil gøre Ret og Skel til alle Sider lige over for det danske Landbrug. Jeg tror imidlertid ikke, nogen vil være med til en saadan Udgift, som vi aldeles ikke kunne magte (Afbrydelse af *Bluhme*)... Ja, det blev Beskyttelse. Men det er et stort Beløb, og jeg tvivler om, at nogen her i Salen vilde være med til at bevilge det. Naar Motiveringen er den, at det er nødvendigt for at hjælpe Roesukkerdyrkerne til bedre Kaar ved at yde dem den forlangte Fordel, saa er det besynderligt ved nærmere Undersøgelse af Forholdene at se, at vi saa langt fra at gavne vor Roesukkerindustri ad denne Vej tværtimod ved at følge den temmelig sikkert vilde komme til hurtigst muligt at skille Roesukkerdyrkerne af med den mindre Beskyttelse, som vor Toldlov nu yder dem. Jeg nævnte før, at den indenlandske Produktion i Femaaret 1892—96 er gaaet frem fra 39 Mill. Pund til 88 Mill. Overskudsindførslen er i samme Tidsrum gaaet tilbage fra 60 Mill. til $25\frac{1}{2}$ Mill. Pund. Det besaaede Areal har, som sagt, været et Par og 20,000 Tdr. Land. Hvis vi nu ydede Sukkerroedyrkerne en ekstra Fordel, vilde selvfølgelig langt flere Landmænd kaste sig over Sukkerroedyrningen, og vi vilde inden ret lang Tid naa dertil, ej alene at dække vort indenlandske Forbrug, hvad vi allerede nu ere meget nær ved, men at faa en Overskuds-Udførsel; derefter vilde vi blive nødte til at eksportere en Del af det producerende Kvantum for at blive af med Sukkeret. Men i det Øjeblik, vi faa en Produktion, der er større end vort eget Lands Forbrug, vil efter almindelige Regler Toldbeskyttelsen miste sin Virkning. Verdensmarkedets Pris vil da gøre sig gældende paa Sukkerets Omraade paa lignende Maade som for Smørrets Vedkommende. Prisen vil blive den samme inden for som uden for vort Lands Grænser. Der har været Tale om Anlæg af ny Fabrikker i Slagelse, Køge og Kolding. Hvis man gik til en saadan ny Begunstigelse af Sukkerroedyrningen, vilde vi snart naa det Tidspunkt, hvor vi fik Overskudsudførsel, og hvor baade den gamle og den ny Toldbegunstigelse vilde miste sin Virkning. Altsaa selv set fra Sukkerroedyrkerens egen Interesses Synspunkt, vil det være en fuldstændig fejl Vej, der her an-

befales. Man vil saa svare: Naar vi naa saa langt, at vi have dækket det indenlandske Forbrug, kunne vi gaa til Eksportpræmie som andre Lande, for at blive af med vort Sukker. Den Vej har man fulgt andetsteds, hvor man har forceret Produktionen ved Toldbeskyttelse, men vil der nu være nogen Mening i at vedtage en Lov, der maaske allerede om ganske kort Tid kunde fremavle Krav om Eksportpræmie. Vi have en Gang før i vort Land været inde paa en Eksportpræmie, saavidt jeg husker ret, af $\frac{1}{4}$ Øre Pundet. Den varede kun et Aar og fik ingen faktisk Betydning, men der er intet i Vejen for, at vi kunne komme ind paa det samme System igen. Efter Professor Falbe-Hansens Opgørelse har Tyskland betalt over 100 Mill. Rmk. aarlig i Eksportpræmier paa Sukker. Selv om vi selvfølgelig ikke naa slige Beløb i vort Land, vil det dog blive ret betydeligt, vi komme til at udrede ved at gaa ind paa Eksportpræmiesystemet. — Hvis de Herrer have læst Telegrammerne i Dag i Bladene, ville de have fundet et Telegram, gaaende ud paa, at forskellige Landes Repræsentanter ville træde sammen i Slutningen af April med det Formaal at afskaffe Eksportpræmierne paa Sukker. Ogsaa England har sluttet sig dertil. Jeg synes derfor, Tidspunktet til at forelægge dette Lovforslag er temmelig uheldig valgt, dels fordi man ikke kan gennemføre denne Lov uden at være overordentlig uretfærdig mod det øvrige Landbrug, og dels fordi man netop nu staar i Begreb med at søge at faa ordnet Eksportpræmiespørgsmaalet, som har været den mest direkte Anledning til de Krav, som ere komne frem om forøget Beskyttelse. Jeg vil bestemt fraraade at slaa ind paa denne Vej, og jeg er overbevist om, at det langt overvejende Flertal i dette Ting i Dag som ved tidligere Lejlighed vil staa paa det samme Standpunkt.

Bluhme: Ja jeg vil kun bringe den ærede Ordfører en Tak for det lille landøkonomiske Foredrag, han holdt, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at han næppe har overbevist os, der tilhøre de mindre gode Egne i Landet, om, at det netop skuld være de rigeste Egne og det bedste Klima, de heldigst stillede Jordbrugere, der trænge til Beskyttelse. Imidlertid, skulde det være Tilfældet, tror jeg ikke det øvrige Jordbrug vil være uvilligt til at slutte sig til Tanken om at understøtte dem, men i alle Tilfælde maatte det bero paa andre Undersøgelser end dem, den